

Славянитѣ и българитѣ не си приличали по ръстѣ, лице, нито по нрави и обичаи. Славянитѣ били високи, едри хора, съ гъсти бради и руси коси, съ бѣло лице. Живѣли по села въ голѣми челяди, наречени за друга или братство. Когато бащата умиралъ, братята не се дѣлѣли, обработвали земята общо, и отъ приходитѣ се ползували общо. Най-стариятъ братъ билъ глава на задругата или домакинството. Той нареждалъ всѣкото на работа. Той билъ главенъ сѣдия и ако нѣкои

Турански лагеръ въ Азия.

прегрѣши нѣщо, той го сѣди и го наказва. Ако нѣкой не се покорява, него го изпжждали отъ домакинството. Славянитѣ били много гостоприемни, домътъ имъ билъ отворенъ за всѣки пжтникъ. Храната имъ била повече растителна: бобъ, леща, грахъ, сливи, но имали млѣко, масло и медъ.

Славянитѣ се управлявали по селски. Когато имало да решаватъ нѣкоя важна обща работа, домакинитѣ се събирали на съборъ. Въ такива събори тѣ решавали какво да стане, и си избирали кметъ, вой-